

K. Dž. Doerti i Karina Rozenfeld

TAJNA VATRA

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty and Carina Rozenfeld

THE SECRET FIRE

Copyright © 2015 by C. J. Daugherty and Carina Rozenfeld

Džeku i Leu

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prvo poglavlje

„Skači!“

Glas je bio hladan kao i ta noć.

Saša se okrenuo – izgledalo je kao da ga to više zabavlja nego što ga plaši.

„Stvarno hoćeš da to uradim?“ Držeći se za grudi, pravio se da drhti. „Ali... ali... mogao bih da se povredim.“

„Umukni.“ Da bi ga upozorio, Antoan mu je prišao korak bliže; pištolj u njegovoj ruci svetlucao je na mesečini. „Prestani da mi tračiš vreme, mali. Izgubio si opkladu. Ovo je tvoj izbor. Sad...“ Slegnuo je ramenima. „Moraš da skočiš. Saša, samo uradi to. Završimo s tim.“

Saša je podigao ruke. „U redu, u redu. Ne uzbuđuj se.“

Bio je visok i mršav. Nosio je izbledelu crnu majicu i farmerke. Kad je neustrašivo zakoračio na ivicu krova skladišta, široko se osmehnuo, zbog čega je izgledao još mlađe. Zbog vetra mu je ravna smeđa kosa pala na oči, pa ju je zabacio unazad i pogledao u mrak.

Antoan je znao da se tlo ispod neće videti u ponoćnoj tami. Krov na kojem su stajali bio je iznad petog sprata.

Previsoko je da se preživi pad.

Saša je čučnuo pripremajući se da skoči u prazninu.

Antoanu je zastao dah. Divio se hrabrosti tog klinca i nije mu bilo drago što će videti kako ovaj umire. Ipak, opklada je opklada, a mali je ovog puta preterao. Uzeo je novac od njega i nije mu ga vratio. Zavlačio ga je kao da je on neozbiljan. Nije smeo to da dozvoli; nije smeo da dozvoli da momci vide da se neko tako ponaša prema njemu. Morao je da ga izdvoji kao primer. Kada sutra pronađu njegovo telo, oni će znati ko stoji iza toga.

Poštovaće ga.

Nekoliko koraka od njega, Saša je zamahnuo rukama kao da skače u bazen... onda je naglo stao i okrenuo se pa ga vragolasto pogledao.

„Hej, imam ideju. Hajde da se još jednom opkladimo.“

Antoan je jače stegnuo pištolj.

Ništa mu nije bilo jasno. Zašto mali nije bio uplašen? Zar mu je svejedno što će uskoro umreti? To nije imalo smisla.

Antoan nije voleo kad je nešto besmisleno.

„Šta? Sad?“ Od besa mu je glas postao piskav. Naterao se da ga malo produbi. „Samo što nisi tresnuo glavom o zemlju, a hoćeš ponovo da pregovaraš?“

„Aha“, rekao je momak hladno i odlučno. „Baš sad.“

Promrsivši gomilu živopisnih psovki, Antoan je spustio pištolj i upalio baterijsku lampu koju je držao u levoj ruci.

Bleštavobelom svetlošću obasjao je krov skladišta, prekriven prljavštinom i kršem. U daljini je samo naslućivao nezgrapne obrise drugih skladišta, kao i parkirane kamione i kontejnere na ulici, sva obeležja ovog nimalo privlačnog predgrađa Pariza.

Danju bi u tom kraju vrvelo od radnika, ali ne i sada. Bili su potpuno sami, ako se ne računaju pacovi što gmižu iz luke i golubovi sa svojim žalopijkama po splavovima ispod njih.

„U šta bi se sad kladio kad samo što nisi umro?“, zarežao je Antoan.

Saša je izvadio telefon iz džepa. „Prvo, moraš ovo da mi pri držiš. Mama mi ga je tek kupila i ubiće me ako ga polomim.“

Antoan je zamahnuo pištoljem. „Zabole me za tvoj...“

„Ššš.“ Saša je kažiprstom dodirnuo usne. „Pazi na izražavanje. Nisam još završio. Kao deo opklade, uzećeš telefon. Onda ću ja skočiti pošto vidim da to baš želiš. Samo što neću umreti. Ustaću i poći kući. Kad to uradim, vratićeš mi telefon, oprostićeš mi sve dugove i dati mi petsto evra za trud.“ Zaljuljao se na petama dok je pogledom izazivao Antoana da odbije. „Jesmo li se dogovorili?“

Antoan se grohotom nasmejao, iako mu ništa od toga nije bilo smešno. Pištolj mu se trznuo u ruci.

„Stvarno misliš da ćeš ikad ponovo koristiti telefon? Mogu li mrtvi prsti da pritiskaju tastere?“

Sve više se dosađujući, Saša je otresao ruke o izbledele farmerke. „Prihvataš li opkladu ili ne?“

Antoan je prestao da se smeje.

Iz poduzeg iskustva znao je da bi se Saša kladio u sve i svašta. Mali uopšte nije mario hoće li izgubiti – zbog toga je sad i bio tu. Saša ga je koštao, skupo koštao, jer je zavlačio tipove koji ne vole da ih neko zavlači.

Nije mu bilo jasno šta nije u redu sa Sašom, ali ako je ovom život tako mrzak, Antoan će mu učiniti uslugu, pomoći će mu da ga se oslobodi. Ionako je već nadživeo svoju upotrebnost vrednost.

Možda će to umiriti ljude koji su ga jurili zbog Sašinih sitnih akrobacija.

„Važi.“ Antoan je slegnuo ramenima. „Nemam šta da izgubim kladeći se s mrtvacem. Dogovoreno. Doneću dole tvoj telefon i novac. A ti treba samo da skočiš, potom ustaneš iz groba i uzmeš ih od mene.“

„Odlično.“ Saša je izgledao zadovoljno. „Tako ću i uraditi.“

Pružio je telefon. Načas je Antoan zastao bojeći se prevare. Momak je mogao da ga zgrabi za ruku; da ga baci preko ivice.

Doduše, poznavao je Sašu više od godinu dana. Nije mu se činilo da je takav. U stvari, bio je to dobar dečko. Samo nije mario koga će naljutiti.

Antoan je gurnuo baterijsku lampu u džep pa oprezno pošao po krovu do mesta na kome je Saša stajao i čekao.

„Hajde, hajde“, požurivao ga je mašući telefonom. „Nemam celu noć.“

Bojažljivo pruživši ruku, Antoan mu je oteo uređaj i odjurio van domašaja.

Saša ga je prostrelio pogledom koji je govorio da zna kako se Antoan boji više nego on.

Antoan se smrknuo.

„Dosta priče.“ Koraknuo je unazad i podigao pištolj.

„Sad, pametnjakoviću, skači.“

„Okej“, rekao je Saša.

Potom je skočio.

Skočio je bez oklevanja, bez trunke straha. Nije vrisnuo. Zapravo, nije ispuštao nikakav zvuk; skok je bio jezivo tih. Antoan je poslednje video njegovo teme i pramenove pešćanosmede kose što su se razleteli na vetru dok je leteo.

Zaprepašćen, Antoan se zateturao unazad. „Sranje. Ipak je to uradio.“

Dok je zurio u prazan prostor gde je Saša malopre stajao, pomalo ga je pekla savest. Klinac je bio hrabar.

Glup. Premda hrabar.

Vrludajući oko krša na krovu, dotrčao je do stubišta pa se sjurio niz široke betonske stepenice histerično se smejući.

Ponudio je Saši više mogućnosti. Planove isplate. Nagodbe. Mogućnost da se izvini tipu čiji je sportski auto ukrao i slupao. Da mu nadoknadi štetu. Da odradi neke poslove za njega.

On je pak rešio da umre. Na kraju, Antoan se složio najviše zato da bi video šta će uraditi kad dođe do toga. Sve vreme je mislio da ga klinac navlači. Da se poigrava s njim. Da će na kraju priznati da je to bila još jedna velika šala.

Nikad nisam pomislio da će to uraditi, razmišljao je. Možda je verovao da može da leti.

Silazio je dugo, pa je ostao bez daha kad je stigao do prizemlja skladišta. Žurio je kroz taj mračni prostor nalik pećini, nestrpljiv da izađe pre nego što neko pronade telo.

Mašio se kvake.

Upravo u tom trenutku neko je otvorio vrata s druge strane.

Pred njim se pojavio obris, sa zadnje strane osvetljen udaljenom uličnom svetiljkom: visok, mršav, razbarušen, ali i te kako živ. Nadmeniji nego pre.

„Mogu li da dobijem svoj telefon, molim te?“ Saša je držao ispruženu ruku.

Oštro udahnuvši vazduh, Antoan je ustuknuo i sapleo se o neku zardalu mašinu, zaboravljenu na prljavom betonu. Ponovo je uspostavio ravnotežu i pipajući iza sebe nastavio da odmiče ne skidajući pogled s njega.

„Ne. Nemoguće! Ne možeš...“

Saša se namrštio. „Jesi li mi doneo telefon? Hteo bih da idem kući. Kasno je, znaš.“

Antoan je otvorenih usta zurio u njega.

Saša nije mogao da preživi taj pad. To uopšte nije moguće. Svejedno, osim nekoliko krvavih ogrebotina po licu i šakama, izgledao je... dobro.

Nemoguće.

Proguravši se pored njega, Antoan je kročio na mesto udarca, na kom je Saša trebalo da bude razmazan po zemlji kao marmelada i natopljen vlastitom krvlju.

Ništa.

Okrenuo se. Momak je stajao u dovratku gledajući ga s neskrivenim uživanjem.

„Ali... ali...“ Antoan nije uspevao da izusti povezanu rečenicu.

Saša je prevrnuo očima. „Ma hajde, Antoane. Daj mi telefon i pare. Dogovor je dogovor.“

Drhtavom rukom, Antoan je iz džepa izvadio telefon. Zatim je izbrojao novčanice.

Kad mu ih je pružio, međutim, potrudio se da ne dodirne klincu ruku.

Nešto je bilo mnogo čudno u vezi s njim.

Drugo poglavlje

„Šta ćeš obući sutra uveče?“

Stojeći pred ogledalom u školskom ve-ceu, Tejlor je prošla četkom kroz neukrotive plave kovrdže.

„Nemam pojma. Nisam razmišljala o tome“, odsutno je odgovorila; četka joj se zaglavila u zamršenom pramenu, pa se mučila da je oslobodi a da ne iščupa čitav busen kose.

To joj se stalno dešavalo.

U više navrata je morala makazama da oslobodi četku i nedeljama šeta okolo polučelava. Stvarno joj to sad nije trebalo.

U ogledalu je videla Džordžin zbunjen izraz lica.

„Ne razumem kako možeš tako“, rekla je ova. „Ja sam već isplanirala čitavu odevnu kombinaciju. Čak i lak za nokte. Okeanski ružičast.“

„Okeanski ružičast?“ Tejlor se nasmejala. „To nema nika-kvog smisla. Ko lakovima za nokte daje tako glupa imena?“

Najzad je izvukla četku i u neverici piljila u ogledalo. Činilo joj se da na njenu kosu utiče neka nevidljiva sila, pa je

pred njenim očima kovrdža. To je bilo da poludiš od muke. Plava kosa bi trebalo da je ravna i svilenkasta. Njena je bila strašan haos.

Uzdahnula je i odustala od češljanja, pa ubacila četku u torbu. „U svakom slučaju to je samo Tom. On već zna kako izgledam.“

„Običaj je“, uštogljeno je krenula Džordži, „da vodiš računa šta tvoj dečko misli o tvom izgledu.“

Tejlor nije odgovorila. Kao da je imala vremena da brine o odeći. Uz učenje za veliku maturu, podučavanje drugih, volontiranje... nije joj ostajalo vremena da misli ni o čemu drugom. Zapravo, uopšte ne bi ni išla na taj glupi sastanak učtvoro da nije obećala Džordži da će doći.

„Nešto ću obući, Džordži“, rekla je. „Obećavam.“

„Ili dođi gola“, predložila je Džordži, proučavajući svoju savršenu tamnu kožu u ogledalu. „Zauvek bi ostala upamćena.“

Tejlor se uputila prema vratima. „Znaš, zbog ovakvih saveta ti se i ne obraćam kad imam prave probleme.“

„O Tej. Povredila si me.“ Džordži je izašla za njom. „Hej, ostaje li dogovor da učimo posle večere? Imam onaj rad iz istorije...“

„I hoćeš da ti ga ja napišem?“, Tejlor je dovršila rečenicu umesto nje.

Džordži se ozarila, a na obrazima su joj se produbile jamicе. „Ako nisi previše zauzeta.“

Izašle su u školski hodnik prepun učenika što su iz trpezarije, posle ručka, žurili na naredni čas.

Dvojica momaka su se pozdravila pesnicama u prolazu, gledajući da li je Džordži primetila. Međutim, ona ih nije ni okrnula pogledom.

„Baš si tupadžija“, jedan od njih je doviknuo drugom.

„Zabole me“, rekao je drugi, pa su nastavili dalje hodnikom.

Tejlor je iskosa pogledala drugaricu. Znala je da su čudan par. Džordžin sjajni, tamni konjski rep poskakivao je pri svakom koraku. Izgledala je savršeno, kao i obično. Sama je izmenila svoju uniformu – strukirana bela košulja s dubokim izrezom naglašavala je njenu vitku figuru i glatku kožu boje espresa. Plisiranu suknju je skratila kako bi bolje istakla duge noge.

Tejlorina odeća je bila mnogo manje... skromnija u pogledu... pa, u svakom pogledu. Njena ravna suknja dopirala je do ispod kolena, zbog čega je izgledalo kao da ima kratke noge, mada i nije imala duge noge kojima bi se razmetala. Njena bluza je bila suviše vrećasta i nije pratila obline, osim što ju je činila bucmastijom.

Činjenica je da nije umela da sredi odeću kao što je Džordži radila. Da je učini prijateljem umesto neprijateljem. Samo bi je navukla na sebe... i očajavala.

Džordži je želela da se bavi modom kad završi školu. Tejlor je želela da bude arheolog. Na prvi pogled nisu imale mnogo toga zajedničkog, ali ipak, iz nekog razloga, čim je Džordži stigla u grad na početku devetog razreda, jednostavno su se zgotivile.

Od tada pa nadalje Džordži joj nije dozvoljavala da se previše zadubi u svoje knjige. A ona nije dozvolila da Džordži padne iz svega.

Jednostavno... funkcionisalo je.

„Da“, rekla je, smeškajući se. „Ostaje dogovor da učimo večeras.“

„Gospođice Monkler, mogu li da razgovaram s vama nakratko?“

Iza njih se začuo nazalni glas gospodina Finlija. Okrenuvši se, Tejlor je ugledala profesora francuskog kako joj se žurno

približava, uobičajeno razbarušene sede kose nalik žici i s kravatom sasvim ukrivo nameštenom. Izgledao je rasejano.

Napravila je bolnu grimasu koju je samo Džordži mogla da vidi.

Uz odgovarajući saosećajni izraz lica, Džordži se utopila u masu da ne bude uhvaćena u zbrkan razgovor s gospođinom Finlijem.

Tejlor je prilagodila izraz lica pre nego što se okrenula prema profesoru francuskog. „Da, gospodine Finli?“

Učenici su se sad razlivali po učionicama. Hodnik se praznio. Nekoliko njih je projurilo pored trupkajući nogama po linoleumu u nadi da će stići pre zvona.

„Gospođice Monkler, shvatam da ste trenutno zauzeti učenjem i vašim drugim izvrsnim aktivnostima...“ Gospođin Finli je u ruci stezao gomilu izgužvanih papira – Tejlor je imala utisak da je zaboravio da ih uopšte i drži. „Ali upravo se ukazala prilika za podučavanje.“

Tejlor se uzdržala da ne uzdahne. Već je bila zatrpana poslom. A profesori su joj stalno davali još da radi. Činilo joj se da je to zavera obrazovanja. Međutim, zadržala je nepromenjen izraz lica. Francuski joj je najbolje išao.

„Je li stigao novi učenik?“

„Ne baš.“ Profesor je rukom kojom je držao papire podigao uz nos naočare s metalnim ramom. Tad je shvatio šta ima u ruci, pa je krenuo da prevrće po papirima. „Negde mi je ovde. Gde je? A da.“ Podigavši presavijeno parče papira pobedonosno je mahnuo njime. „U pitanju je Francuz.“

Tejlor je trepnula. „Podučavaću Francuza kako da govori... francuski?“

„Naravno da nećete.“ Začkiljio je. „To bi bilo besmisleno. Učićete ga engleski.“ Otvorio je papir. „Ovde su podaci. Radićete sve preko interneta. Ovo je moderan svet.“ Prema

tome kako je to rekao, Tejlor je stekla utisak da on nema predstavu šta je „internet“. „Nego, gospođice Monkler.“ Ton mu se promenio, postao je ozbiljniji. „Moraćete da budete pažljivi. Rečeno mi je da tom dečaku nije lako – nešto u vezi s njegovim ocem.“ Nakašljao se kao da mu i najmanji znak osećanja izaziva nelagodnost. „U svakom slučaju on se muči. Potrebno mu je usmerenje i pomoć. Siguran sam da ćete se izvrsno snaći.“

Pružio joj je papir.

Tejlor nije imala vremena da podučava nekog zbrkanog klinca Francuza. Ali nije mogla ni da odbije. Bile su joj potrebne dobre ocene iz francuskog i želela je Finlija na svojoj strani.

Nerado je uzela izgužvani papir od njega.

„Molim vas, javite mu se večeras.“ Dok je govorio, gospođin Finli je nastavio svoj rasejani obilazak hodnikom. „I ako mu se ocene poprave, vi ćete biti zaslužni za to. Oksford blagonaklono gleda na takvu vrstu angažovanja...“

Svi Tejlrorini nastavnici znali su da se ona nada da će se upisati na Oksford. Njen deda je tamo profesor. Odmalena je sanjala da studira kod njega.

U tom trenutku se začulo zvono i zaglušilo sve što je Finli hteo još da kaže. On je skrenuo iza ugla i nestao u dubini škole.

Dok su se hodnici praznili, Tejlor je zurila u papirić.

Na vrhu je pisala jedna reč: Saša.

Čim je Tejlor stigla kući iz škole, na nju se bacila sivo-bela terijerka. Mahnito je mahala repom i trljala joj se o noge naslanjajući joj na kožu kovrdžavu, toplu i meku dlaku.

Tejlor je bacila ranac, pa je pomilovala po leđima. „Zdravo, Fiz“, zagugutala je. „Hej, Fizivig.“

Migoljeći se oduševljeno, kuca je liznula Tejlor po obrazu kad ju je podigla i ponela u suncem obasjanu kuhinju.

Majka joj je još bila na poslu. Mlađa sestra Emili se bavila nekom od vanškolskih aktivnosti. Imala je kuću samo za sebe.

Sklonivši rezu sa zadnjih vrata, otvorila ih je i nasmešila se kad je Fiz jurnula po travi kao paperjast metak.

Dan je bio topao, pa je ostavila vrata otvorena, a sebi nalila čašu soka od pomorandže i bacila knjige na stari hrastov sto. Poslednji je pao onaj zgužvani papirić i zaustavio se na knjizi iz matematike.

Tejlor ga je raširila i izgledila nabore. Mršteći se, pročitala je ponovo reči koje je gospodin Finli napisao neujednačenim rukopisom. Nije ih bilo mnogo; uglavnom osnovni podaci. No nastavnik joj je rekao da taj momak prolazi kroz težak period – *nešto što ima veze s njegovim ocem...*

Iznenadio ju je talas saosećanja što ju je preplavio. Sažalila se na tog nepoznatog Francuza. Mora da se nešto ružno dogodilo.

Fiz se vratila iz bašte i kružila oko njenih nogu, veselo dahćući, pa se sklupčao u korpu uz radijator.

Tejlor je otvorila laptop i lupkala prstima čekajući da se pokrene. Konačno se na ekranu pojavila slika svetionika.

Otvorila je nov imejl i prepisala adresu s papirića. Zatim se načas zagledala u prazan ekran, pa počela brzo da kuca.

Dragi Saša,

Zovem se Tejlor Monkler. Idem u gimnaziju u Engleskoj. Tvoju imejl-adresu mi je dao nastavnik francuskog. Kaže kako treba da te učim engleski. Ako ti odgovara, možemo početi u nedelju.

Mislim da bi trebalo da počnemo tako što bismo zajedno čitali knjigu na engleskom. Postoji li nešto što bi voleo? Naravno, u razumnim okvirima.

Srdačan pozdrav,

Tejlor Monkler

Kad je završila, pročitala je iz početka lupkajući prstom po usnama. Zatim je slegnula ramenima i kliknula na „pošalji“.

„I tako Džordži i ja u petak izlazimo na sastanak učetvoro. Mogu li?“, vikala je Tejlor da bi nadjačala cvrčanje iz voka.

Ona i sestra sede su za kuhinjskim stolom. Majka je stajala uz šporet. Još je bila u suknji i bluzi za posao, a blejzer je okačila na stolicu i cipele s visokom potpeticom ostavila ispod stola.

„Baš lepo“, kazala je majka i proverila pirinač. „S Tomom i s kim još?“

„Njegovim drugom Polom. S ragbija.“ Tejlor je nabrala nos. Pol joj je bio dosadan, ali Džordži su zasenili njegovi mišići.

„Hoću i ja na sastanak učetvoro“, uzdahnula je Emili i naslonila glavu na šaku.

Imala je trinaest godina i želela da radi sve isto što i Tejlor.

„Možeš“, odvrtila joj je sestra. „Samo za tri godine.“

„To je predaleko“, promrmljala je Emili. Dugačka plava kosa padala joj je preko ramena. Za razliku od Tejlrorinih neobuzdanih kovrdža, Emilina kosa je bila gusta i ravna; pravi slap zlata. Tejlor je izluđivala ta genetska nepravda.

Naslanjajući se na pult, majka je otpila gutljaj belog vina. U kuhinji je bilo toplo, a čaša s vinom je zbog kondenzacije izgledala kao da je zaleđena.

„Zapravo, Emili, dozvoljavam ti da odeš na sastanak učevoro kad budeš imala petnaest“, objavila je. „Znači, treba da čekaš samo dve godine.“

Plava kao i ćerke, majka se šišala na dužinu do okovratnika, gde joj se kosa sasvim malo uvijala. „A ti, Tejlor, možeš da ideš. Kako je Tom? U poslednje vreme nije dolazio da učite zajedno.“

Tejlor je nemarno slegnula ramenima. „Dobro je. Valjda. Trenutno sam prezauzeta da bih učila s njim. Usporava me.“

Majka ju je čudno pogledala. „Je li s vama dvoma sve u redu?“

„Aha.“ U Tejlorinom glasu se nazirao odbrambeni ton. „Samo što se mnogo toga događa. Ispiti. Život.“

„Dobro.“ Majka je sipala hranu u tri tanjira. „Naravno, možeš da ideš, samo se vrati do dvanaest.“

Tejlor je zazujao telefon. Brzo je pogledala i videla da joj je stigao imejl. Odgovor od onog Saše, Francuza.

„Tejlor, za stolom nema telefona“, opomenula ju je majka spuštajući pred nju tanjir iz kog se pušilo. Vazduh je ispunio oštar miris soja-sosa.

No Tejlor je sve to jedva i primetila. Zurila je u poruku.

Zdravo. Hvala na imejlu i svemu, ali ja savršeno govorim engleski i zaista mi ne treba sve to. Čujemo se. S.

„To je tako prosto“, kazala je Džordži mršteći se. „Gde su mu *maniri*? Mislila sam da su Francuzi nešto kao... ugladeni.“

Učile su u Tejlorinoj sobi. Bar je Tejlor učila. Džordži je ležala na krevetu i gledala nešto na ajpodu, dok je Tejlor sedela za pisaćim stolom i pisala drugarici sastav iz istorije.

„Znam!“, besnela je Tejlor. „Kakav drkoš. Neverovatno je što mi Finli to radi.“

Zurila je u laptop, a reči su joj se maglile pred očima. Zbog nečeg ju je zaista zaboleo Sašin hladan odgovor. Čitava ta situacija ju je izluđivala.

„Šta ćeš da radiš?“

„Nemam pojma. Mogla bih da kažem Finliju, ali on će mene kriviti što se nisam dovoljno trudila.“ Tejlor je ispustila velik uzdah. „Valjda ću opet pisati tom Francuzu i moliti ga da me pusti da mu pomognem. Ne mogu sebi da priuštim da omanem na ovom glupom predmetu.“ Pritisnula je slepoočnice prstima. „Bože, kako ga mrzim. Uništava mi život.“

„Aha. Daj mi telefon.“ Džordži je pružila ruku s purpurnocrvenim blistavim lakom na noktima.

Tejlor ju je podozrivo pogledala. „Zašto?“

Džordži je savila prste. „Hajde, Tej. Veruj mi.“

Posle još malo oklevanja, Tejlor joj je ipak dala telefon.

„Odlično.“ S uvežbanom lakoćom Džordži je otvorila poštu i pretraživala po njoj. „Je li ovo on?“ Podigla je telefon da Tejlor vidi ekran. „Kako se zvaše, Saša?“

Tejlor je sumnjičavo klimnula glavom. „Šta ćeš uraditi? Mislim da ne...“

„Šaljem mu“, počela je Džordži mršteći se dok je kućala, „poruku.“

„O, Džordži...“ Tejlor se ugrizla za usnu. Džordži je bila mnogo izražajnije od nje. „Nemoj od toga da napraviš slučaj.“

Džordži je poslala poruku i pružila joj telefon prkosno je gledajući onim smeđim očima. „On je napravio slučaj s onom pakosnom porukom. S mojom drugaricom niko neće tako razgovarati.“

Petljajući po tasterima, Tejlor je tražila poruku da vidi šta je Džordži napisala.

I pored svega, ono što je pročitala zasmejala ju je.

Zdravo, Saša. To je kul. Ako hoćeš da ostaneš glup, nema veze. Zdravo, T.

„Sad mislim da nikad neće poželeti da ga ja podučavam.“
Tejlor je spustila telefon na sto.

„Dobro.“ Džordži se vratila na svoje mesto na krevetu.

Tejlor se okrenula laptopu. Osećala se dobro zato što je onaj Francuz dobio ono što zaslužuje. Ili bar zbog toga što je pustila Džordži da mu uzvрати u njeno ime. Ipak, dok je pokušavala da se usredsredi na sastav iz istorije, pitala se kako će Saša da reaguje na ono hladno spuštanje. I hoće li Džordžine reči nekako naći put do Finlija.

Treće poglavlje

Dan posle skoka jedini tragovi letenja bile su modrice i ogrebotine na Sašinom licu i šakama. Zglob ga je boleo, ali kost je već zarasla.

Sve u svemu, sad je trpeo sasvim malo bolova. Prethodno večer je već druga priča. Njegova akrobatska tačka trajala je sve dok Antoan nije šmugnuo ulicom kao prestrašen pacov. Čim ga je izgubio iz vida, Saša se srušio uza zid skladišta stežući slomljenu ruku. Dah mu je šištao između zuba.

To ga nije ubilo, ali umiranje je zaista vraški bolelo.

A ako mu majka bude videla posekotine po licu, šiznuće.

S naporom se uspravio i zahramao prema kući. Na pola puta zazujao mu je telefon.

„Nemoj sada, Antoane“, promrsio je vadeći telefon iz džepa.

Samo, to nije bio Antoan. Stigao mu je imejl od one engleske ribe.

Dok ga je čitao, besno je zbrčkao lice, a onda se zbunjeno nasmejao.